

Vindecarea lui Naaman

1. Lepra lui Naaman

Versete călăuzitoare: 2 Împărați 5.1

2 Împărați 5.1: *Și Naaman, căpetenia oștirii împăratului Siriei, era un om mare înaintea stăpânului său și mult onorat, pentru că prin el dăduse Domnul eliberare Siriei; dar omul acesta tare și viteaz era lepros.*

În această cărticică vrem să studiem din punct de vedere nou-testamental lepra lui Naaman și vindecarea lui. Curățirea lui dă o ilustrare clară despre curățirea unui păcătos de păcate. După o primă cunoaștere a persoanelor principale din acest capitol ne vom preocupa cu întrebarea, de ce lepra este o imagine a păcatului.

Persoanele principale

Această istorie bine cunoscută este un exemplu model pentru o povestire expresivă. Aici sunt prezentate o serie de persoane într-un mod mult mai clar și mai expresiv decât în orice navelă fascinantă. Aceasta nu este de mirare, căci este Cuvântul lui Dumnezeu, care este viu și plin de putere. Mai întâi vrem să ne preocupăm cu persoanele principale:

1. Naaman, comandant al armatei siriene: un om foarte onorat și iubit, atât în ochii stăpânului său cât și în ochii subalternilor (2 Împărați 5.1-13). Dar el avea o problemă de nerezolvat: era lepros.
2. O fetiță din Israel. Ea trăia în exil într-o țară străină, însă ea a rămas credincioasă Dumnezeului lui Israel. Ea avea o credință mare și iubea pe vrăjmașii ei (2 Împărați 5.3). Numele ei nu este făcut cunoscut, însă datorită calităților ei spirituale ea este foarte remarcabilă.
3. Împăratul lui Israel. Nici numele lui nu este făcut cunoscut, dar putem presupune că era Ioram, fiul lui Ahab cel rău. El era caracterizat prin necredință, îndoială și neîncredere (2 Împărați 5.7).
4. Profetul Elisei, purtătorul de cuvânt al Dumnezeului cel viu. El este persoana principală în acest capitol. El era cunoscut pentru modestia lui și pentru fermitatea lui atât față de stăpânitorii lui pământești cât și față de slujitorul lui Ghehazi.
5. Ghehazi, slujitorul profetului. El stă în mare contrast față de stăpânul lui prin lăcomia lui, neștiința și caracterul lui lumesc. Pornirile cele mai adânci ale inimii lui au fost date pe față, așa cum mai târziu Iuda a fost dat pe față de Domnul Însuși. Capitolul se încheie așa cum a început: cu un lepros! Lepra lui Naaman va fi pentru totdeauna asupra lui Ghehazi și asupra urmașilor lui (2 Împărați 5.27).

Naaman, comandant al armatei siriene

Naaman era un bărbat foarte respectat și cunoscut. Numele lui înseamnă „grație” sau „drăgălășenie”. Respectul, pe care alții îl aveau față de el, i se putea cuveni prin poziția lui

înaltă. Atât stăpânul lui cât și slujitorii lui par să fi avut compasiune sinceră față de el (2 Împărați 5.4,5,13). Oricum ar fi, favoarea, pe care el o savura, stătea în legătură cu succesele lui militare, „pentru că prin el dăduse Domnul eliberare Siriei” (versetul 1).

Aceasta este o afirmație foarte semnificativă. Ea arată clar: în realitate Domnul guvernează! Dumnezeu guvernează nu numai asupra poporului Său, ci și asupra națiunilor de pe pământ. Și aceasta este întotdeauna așa, cu toate că deseori guvernarea Sa este de nepătruns și căile Lui sunt de neînțeles. Aceasta este prima lecție, pe care noi o învățăm aici. Dumnezeu nu este un Dumnezeu pentru un anumit loc, un Dumnezeu al munților sau un Dumnezeu al câmpiilor sau al vreunui din elementele materiale. Așa gândeau păgânii; și așa gândeau și sirienii (1 Împărați 20.23-25). Dar aceasta era o greșală. Dumnezeu este Dumnezeul cel viu, Domnul cerului și al pământului. El ține lumea întreagă în mâinile Sale.

În al doilea rând, El folosește națiunile, dacă este necesar, ca să judece pe poporul Lui. Aram (sirianul) era o astfel de nua de disciplinare în zilele lui Ahab cel rău și a urmașilor lui. Și Asiria, puterea mondială, care s-a ridicat după aceea, va fi aceasta într-o dimensiune mult mai mare (Isaia 10.5). Aram era o amenințare din nord pentru Israel deja din timpul lui Solomon (1 Împărați 11.25). Între cele două state mici nu au avut loc mereu războaie, temporal voiau să încheie acorduri de pace (compară legământul dintre Ahab și Ben Hadad din 1 Împărați 20.34). Relațiile între Siria și Israel din timpul acesta par mai degrabă să fi fost o pace înarmată. Același lucru era și în cazul de aici, căci împăratul lui Israel a văzut în scrisoarea împăratului Siriei un prilej pentru un nou război (2 Împărați 5.7).

Deci Dumnezeu a folosit vrăjmașul din nord ca nua a mâniei Sale. Aram înseamnă „înalt” sau „înălțat”. În Aram vedem imaginea lumii ca adversar mândru al poporului lui Dumnezeu – un vrăjmaș convins de aptitudinile lui proprii și care vorbește într-un fel de mulțumire de sine despre posibilitățile lui proprii (compară cu atitudinea lui Naaman din 2 Împărați 5.12).

Când poporul lui Dumnezeu se afla într-o stare rea, el trebuia să sufere o înfrângere în confruntarea cu lumea. Și astăzi este la fel. Suntem noi conștienți de aceasta?

Presupunem că Naaman a biruit efectiv pe Israel, cu toate că nu se spune categoric aceasta. Există o transmitere iudaică interesantă, în care se spune, că Naaman ar fi fost trăgătorul cu arcul pe care împăratul Ahab l-a folosit în bătălia de la Ramot-Galaad (1 Împărați 22.34). Alții gândesc că ar fi fost o victorie a lui Aram asupra Asiriei. Oricum ar fi fost, a doua carte a Împăraților arată clar că Elisei a jucat un rol important în războiul dintre Aram și Israel. Profetul a venit chiar în Damasc și era cu însoțitorii în numirea lui Hazael ca împărat al Aramului (2 Împărați 8.7-15). Toate acestea făceau parte din planul lui Dumnezeu, pentru a disciplina pe poporul Său abătut de pe cale și să-l cheme la pocăință.

Naaman, comandantul armatei siriene, era din pricina aceasta un om mare. Fiecare îi era binevoitor. El era chiar o unealtă în mâinile Domnului. Noi am spune, că el a avut succes în orice privință. Dar totul era numai spectacol. Era numai aspectul exterior al vieții lui.

Lepra sa

Naaman avea o problemă ascunsă. Portretul frumos din versetul 1 este distrus prin acel serios „dar”. Se spune într-un mod foarte potrivit „dar ... era lepros”. El avea o boală nevindecabilă, și nimeni nu-l putea ajuta. Este posibil ca boala să fi fost în stadiul incipient, căci versetul 11 vorbește despre „locurile” afectate de pe corpul său. Însă boala se va extinde perfid și va

afecta tot mai multe părți ale corpului. Aceasta era o perspectivă îngrozitoare. Ce se va întâmpla cu el? Cum va putea trăi mai departe cu această problemă?

Ce vrea Biblia să spună cu lepra? Se pare că ea era o denumire cuprinzătoare, care se referea și la îmbrăcăminte și casă (Leviticul 13; 14). Unii spun că ea cuprindea toate felurile de eczeme și boli de piele. Însă Legea însăși face aici deja o diferențiere între răul leprei și o „eczemă” (benignă = ușoară) (Leviticul 13.39). Cu privire la om trebuie să ne gândim la lepră, în mod deosebit în cazul lui Naaman și Ghehazi și Maria (Numeri 12). Vedem și alte exemple în viața lui Moise (Exodul 4.6), și împăratul Azaria și Ozia (2 Împărați 5.5; 2 Cronici 26.16-18).

Știm că boala și moartea, suferința și întristarea sunt urmări ale păcatului (Geneza 3.16-19). Relația între păcat și boală este însă o chestiune foarte complexă. Însă în ceea ce privește lepra, se poate spune, că boala aceasta dă o imagine foarte potrivită a păcatului și urmările lui mortale, distrugătoare. Se pot numi următoarele argumente, ca să justificăm aceasta:

1. Lepra era o boală contagioasă, care se răspândea permanent perfid și acoperea tot corpul. Știm că nimic bun nu locuiește în carnea noastră păcătoasă (Romani 7.18).
2. Leprosul era privit ca unul care era mort viu. Aaron a vorbit despre sora lui ca despre „unul născut mort, a cărui carne este pe jumătate putredă” (Numeri 12.12). Ca păcătoși noi suntem morți în greșeli și păcate, și străini de viața lui Dumnezeu (Efeseni 2.1; 4.18). Numai Dumnezeu ne poate face vii (2 Împărați 5.7).
3. Leprosul era privit ca necurat. El trebuia să-și rupă hainele, ca semn al întristării lui, și să strige „Necurat, necurat!” (Leviticul 13.45). În același fel se prinde de noi de la natură necurăția și rușinea păcatului.
4. Leprosul rămânea în afara taberei din cauza necurăției lui, în afara locului unde un Dumnezeu sfânt locuia în mijlocul poporului Său (Leviticul 13.46; Numeri 5.2; 12.14; 2 Împărați 7.3; 2 Cronici 26.21). Odinioară trăiam fără Dumnezeu în lume, înstrăinați de El.
5. Leprosul nu era vindecat de un medic, ci era curățit în prezența unui preot. Curățirea ceremonială pe baza jertfei prescrise (printre altele o jertfă pentru vină și păcat, ca să facă ispășire pentru leprosul vindecat) arăta spre lucrarea lui Hristos. Numai lucrarea Lui răscumpărătoare era în stare să îndepărteze întinarea păcatului. În continuare, ca oameni care au fost curățiți prin moartea Sa, noi umblăm în noul vieții prin puterea învierii Sale. Ungerea cu Duhul Sfânt („untdelemnul”) ne va face capabili s-o facem.

Dacă privim lepra lui Naaman, vedem cu adevărat un tablou despre noi înșine. Oamenii ne pot prețui. Însă în viața fiecăruia este un „dar” serios, problema păcatului. Boala păcatului este lipită de noi și ne ruinează. Noi nu putem rezolva de la noi înșine problema mortală care ruinează viața noastră. Dar ce este imposibil la om este posibil la Dumnezeu.

Întrebări

- (1) În care din cele cinci persoane principale ale acestei istorisiri recunoști ceva din tine însuși?
- (2) Ești tu cumva o persoană lumească, mândră, ca Naaman?
- (3) Recunoști tu, că din cauza păcatului tău ești bolnav nevindecabil? Recunoști tu că ești rău și pierdut și incapabil să te salvezi pe tine însuși?

2. Un sfat neașteptat

Versete călăuzitoare: 2 Împărați 5.2-9

2 Împărați 5.2-9: *Și sirienii ieșiseră în cete și luaseră captivă o copilă mică din țara lui Israel; și ea era înaintea soției lui Naaman. Și ea a zis stăpânei sale: „Dacă ar fi stăpânul meu înaintea profetului din Samaria, atunci el l-ar vindeca de lepra sa!” Și cineva a mers și a spus stăpânului său, zicând: „Așa și așa a zis copila care este din țara lui Israel“. Și împăratul Siriei a zis: „Du-te și eu voi trimite o scrisoare împăratului lui Israel“. Și el a plecat și a luat în mână lui zece talanți de argint și șase mii de bucăți de aur și zece schimburi de haine. Și a dus scrisoarea împăratului lui Israel, zicând: „Și acum, îndată ce va ajunge această scrisoare la tine, iată, am trimis pe slujitorul meu Naaman la tine, să-l vindeci de lepra lui“. Și a fost așa: cum a citit împăratul lui Israel scrisoarea, și-a sfâșiat hainele și a zis: „Sunt eu Dumnezeu, ca să omor sau să înviez, de trimite acesta la mine să vindec un om de lepra lui? Luați seama deci, vă rog, și vedeți cum caută pricină împotriva mea“. Și a fost așa: când a auzit Elisei, omul lui Dumnezeu, că împăratul lui Israel și-a sfâșiat hainele, a trimis la împărat, zicând: „Pentru ce ți-ai sfâșiat hainele? Să vină el acum la mine și va cunoaște că este un profet în Israel“. Și Naaman a venit cu caii săi și cu carul său și a stat la ușa casei lui Elisei.*

Am văzut în primul capitol, că lepra este un tablou al păcatului. Acum vedem cum o tânără din țara Israel a arătat căpeteniei armatei siriene drumul spre mântuire. Aici devine evident, că nici un om nu putea să-l ajute pe Naaman: nici împăratul din Aram, nici împăratul lui Israel. Nici dumnezeii din Damasc nu au putut să-i aducă ușurare. Vindecarea putea fi găsită numai la Dumnezeul lui Israel. De aceea Naaman a trebuit să meargă la Elisei, reprezentantul Dumnezeului viu și adevărat.

O tânără din țara Israel

Vorbind omenește, problema lui Naaman era de nerezolvat. Însă din fericire, din vindecarea lui devine desăvârșit de clar, că salvarea se găsește cu adevărat la Dumnezeul lui Israel. Numai El putea să-l curețe pe Naaman de lepra lui. Da, El ne vindecă chiar și de rănilor păcatului. Însă noi trebuie să venim în credință la El și să nu așteptăm răscumpărarea noastră de la iluzioniștii lumii acesteia (2 Împărați 5.11). Este Dumnezeul viu și adevărat, Cel care ne poate ajuta.

Este impresionant că o fetiță din țara lui Israel a arătat drumul eliberării comandantului puternic al armatei siriene. Ea a mărturisit foarte simplu înaintea stăpânei ei credința ei: „Dacă ar fi stăpânul meu înaintea profetului din Samaria, atunci el l-ar vindeca de lepra sa” (2 Împărați 5.3). Oștiri de incursiune de tâlhari sirieni au răpit-o și au vândut-o pe piața de sclavi din Damasc. Aceasta era realmente un blestem, care a venit peste poporul lui Dumnezeu. Moise a prorocit deja aceasta: „Fii tăi și fiicele tale vor fi dați altui popor și ochii tăi vor privi și se vor topi de dor după ei toată ziua, și nu va fi nici o putere în mâna ta” (Deuteronomul 28.32). Pe această cale a venit tânăra în casa comandantului armatei siriene (2 Împărați 5.2). Soția lui Naaman a devenit stăpâna ei. Dumnezeu a permis aceasta, și El a condus lucrurile în felul acesta, căci El avea propriile motive pentru aceasta.

Din fericire fetița nu a permis ca în noul ei mediu să fie chinuită de sentimente de ură. Cu toată vârsta ei fragedă și cu toate împrejurările grele, în care ea se afla în țara străină, ea a

mărturisit pe Dumnezeu lui Israel și a iubit chiar pe vrăjmașii ei. Noi ca și credincioși suntem de asemenea reprezentanți, ambasadori pentru Hristos, și ar trebui să depunem cu bucurie mărturie despre nădejdea care este în noi (2 Corinteni 5.20; 1 Petru 3.15). Suntem noi conștienți de această chemare înaltă?

Această tânără avea credință mare în Dumnezeu ei și profetul Lui. De unde știa ea că Elisei era dispus și capabil să vindece pe conducătorul oștirii Naaman de lepra lui? Era exclusiv credința ei, care i-a arătat clar aceasta. Elisei a făcut tot felul de minuni, dar încă nu a vindecat nici un lepros. Cu toate că în vremea aceea erau mulți leproși în Israel, niciunul din ei nu a fost vindecat (Luca 4.27). După toate câte au avut loc, Dumnezeu a trebuit să pedepsească pe poporul Său, deoarece slujeau idolilor. Nici un israelit nu a fost vindecat în acele zile, ci numai Naaman, sirianul. Prin aceasta harul lui Dumnezeu s-a extins spre păgâni.

Pe drumul spre împăratul lui Israel

Soția lui Naaman a crezut cuvintele sclavei ei și le-a spus soțului ei. Și Naaman le-a spus stăpânului lui, împăratul Siriei (2 Împărați 5.4). Boala conducătorului armatei a devenit între timp cunoscută. Au venit una după alta, era preocupare cu această situație în mod diplomatic (așa cum se obișnuia și în lucrurile medicale în lumea antică). Se intenționa ca împăratul din Israel să se adreseze „profetului din Samaria”, care în fond conform etaloanelor lumii era supusul lui.

Naaman avea cu sine în afara scrisorii de recomandare a împăratului său și un cadou generos. Împăratul din Siria era dispus să dea din bogăția lui, ca să ajute unuia dintre cei mai buni supuși ai lui. Cadoul consta din trei sute patruzeci kilograme argint șaptezeci kilograme aur și zece haine de schimb (2 Împărați 5.5). Aurul și argintul aveau o valoare de milioane de euro. Naaman a venit la Samaria cu scrisoarea, care spunea: „Și acum, îndată ce va ajunge această scrisoare la tine, iată, am trimis pe slujitorul meu Naaman la tine, să-l vindeci de lepra lui” (2 Împărați 5.6). Sosirea lui Naaman și scrisoarea au produs nedumerire mare la curtea împăratului lui Israel; împăratul a văzut această scrisoare ca pretext, ca provocare la război (2 Împărați 5.7). În deznădejdea lui și-a rupt hainele. Se putea aștepta din partea lui Ioram la o astfel de reacție pesimistă (2 Împărați 3.13), căci el știa foarte bine, că el nu era un fiu al dumnezeilor, căruia să i se fi dat puteri de vindecare (națiunile păgâne au văzut deseori pe împărații lor în felul acesta).

Însă cu regret el a folosit în zadar Numele lui Dumnezeu, când a zis: „Sunt eu Dumnezeu, ca să omor sau să înviez, de trimite acesta la mine să vindec un om de lepra lui?” Tocmai aceasta arăta grozăvia situației: numai Dumnezeu, care a trimis boala de moarte, putea să dea ușurare și aduce la viață pe cel mort.

La Elisei

Se pare că împăratul Ioram nicidecum nu s-a gândit la Elisei, cu toate că profetul era în zilele acelea cheia spre binecuvântările lui Dumnezeu. Dumnezeu a întins lui Israel mâna Sa salvatoare prin intermediul profetului Său. Însă profetul nu era prețuit în cetatea lui. Se pare că el trăia iarăși în capitală (2 Împărați 2.25; 6.32).

El însuși a trebuit să ia inițiativa. De aceea a transmis următoarea știre împăratului: „Pentru ce ți-ai sfâșiat hainele? Să vină el acum la mine și va cunoaște că este un profet în Israel” (2

Împărați 5.8b). În felul acesta Naaman a ajuns în cele din urmă la Elisei, profetul, care este numit și „omul lui Dumnezeu” (2 Împărați 5.8a). Acum el venise la persoana adevărată, la omul lui Dumnezeu, reprezentantul Dumnezeului cel viu – care are cu adevărat puterea să omoare și să dea viață.

Dar mai era o problemă: Naaman era conștient de poziția lui înaltă. El a venit în propria lui demnitate, „cu caii săi și cu carele sale” (2 Împărați 5.9). Plin de mândrie s-a oprit la poarta casei lui Elisei. Însă în felul acesta noi nu putem veni la Dumnezeu. Lui Naaman nu i se putea ajuta conform părerilor lui, ci numai sub condițiile pe care Dumnezeu i le oferea. Așa cum vom vedea, el trebuia să învețe aceasta. Exact aceasta este ceea ce fiecare păcătos trebuie să învețe: să te apropie de Dumnezeu conștient fiind de propria lipsă de demnitate. Este lipsit de sens să încerci să te îmbunătățești permanent sau să-ți câștigi singur răscumpărarea. Eu trebuie să vin așa cum sunt, ca păcătos pierdut, și El mă va primi. El o face pe baza harului Său liber.

Întrebări

- (1) Ești tu în mediul tău – ca această tânără – un reprezentant, un martor al Dumnezeului viu și adevărat?
- (2) Primești tu ajutorul și salvarea de la oameni, de la cei puternici ai lumii?
- (3) Sau ești convins că numai marele Profet, adevăratul Om al lui Dumnezeu, și anume Hristos Însuși, poate salva?

3. „Botezul” lui Naaman în Iordan

Versete călăuzitoare: 2 Împărați 5.10-14

2 Împărați 5.10-14: *Și Elisei a trimis la el un sol, zicând: „Mergi și scaldă-te de șapte ori în Iordan, și carnea ta îți va reveni și vei fi curat”. Și Naaman s-a mâniat și a plecat și a spus: „Iată, eu ziceam: Va ieși negreșit la mine și va sta în picioare și va chema Numele Domnului Dumnezeului său și își va legăna mâna asupra locului și va vindeca pe cel lepros. Nu sunt Abana și Parpar, râurile Damascului, mai bune decât toate apele lui Israel? Nu aș putea să mă spăl în ele și să fiu curat?” Și s-a întors și a plecat cu mânie. Și slujitorii săi s-au apropiat și i-au vorbit și au zis: „Părinte, dacă ți-ar fi zis profetul să faci vreun lucru mare, nu l-ai fi făcut? Cu cât mai mult când îți spune: «Scaldă-te și fii curat?»” Și a coborât și s-a scufundat de șapte ori în Iordan, după cuvântul omului lui Dumnezeu. Și carnea lui s-a făcut din nou cum este carnea unui copil mic, și el a fost curat.*

Acum vedem cum Naaman se smerește și se scufundă de șapte ori în Iordan. Însă el nu a rămas în „mormântul apei”, ci a ieșit afară ca om nou. Acesta este un exemplu strălucitor pentru noi creștinii, care am avut parte de o înnoire deplină, atunci când am îmbrăcat omul nou.

Mergi și scaldă-te în Iordan

Elisei nu a văzut nici o necesitate să vorbească personal cu Naaman. El avea părerile lui înțelepte să acționeze astfel, așa cum a devenit repede clar. Naaman a trebuit să învețe să se smerească. Mândria lui trebuia frântă. De aceea profetul nu a venit din casă, ci a trimis simplu un mesager la el cu porunca: „Mergi și scaldă-te de șapte ori în Iordan” (2 Împărați 5.10a). Totodată a adăugat o făgăduință clară: „(...) și carnea ta își va reveni și vei fi curat” (versetul 10b). În cele din urmă este una din cele mai îngrozitoare urmări ale leprei, că, carnea bolnavă este mistuită.

Însă marelui comandant al armatei siriene nu i-a plăcut porunca. Naaman a privit această știre a profetului ca înjosire personală. El s-a așteptat la un cu totul alt tratament, un ritual complicat, așa cum probabil el îl cunoștea de la magicienii păgâni din țara lui (2 Împărați 5.11). Nu era el demn de un tratament plin de onoare? Căci el nu era un oarecine. Căci el era capabil să-l răsplătească cum se cuvine pe Elisei pentru slujba lui, sau nu?

Ce poruncă: „Mergi și scaldă-te de șapte ori în Iordan!” Ce umilire! Nu erau mai bune râurile limpezi și curate din Damasc, Abana și Parpar, decât Iordanul îngust și noroios? Nu putea el să se scalde acasă? Acest mijloc de vindecare ar fi putut Naaman însuși să și-l imagineze (2 Împărați 5.12). Oricum ar fi, el nu voia să renunțe nici la dumnezeii și nici la râurile Damascului. Abia mai târziu va recunoaște, că pe pământ nu este nici un alt dumnezeu decât numai Dumnezeul lui Israel (2 Împărați 5.15).

Naaman era mândru și s-a simțit profund lezat. Se putea auzi comanda lui dată conducătorilor carelor: Dați bice! Porniți înapoi spre acasă! Trebuie să fi fost o procesiune liniștită, care a pornit spre nord și cobora de pe munții Samariei. Probabil a avut loc pe un loc de odihnă nu departe de Iordan, că slujitorii lui Naaman au avut îndrăzneala să se adreseze stăpânului lor (2 Împărați 5.13). Ei au făcut-o cu mult tact și respectul cuvenit. Ei au onorat pe stăpânul lor ca tată al lor. Fără să fie întrebați, au dat sfat, însă sfatul era foarte lucid și înțelept. Dacă Naaman ar fi fost împuternicit să facă ceva mai greu, nu ar fi făcut el? Nu ar fi folosit el orice posibilitate, ca să devină sănătos? Dar acum profetul a dat o poruncă așa de simplă: „Mergi și scaldă-te, și vei fi curat.” De ce să nu asculte de aceste cuvinte simple ale omului lui Dumnezeu?

Viață nouă în Hristos

Era în favoarea lui Naaman, ca să asculte de cuvintele slujitorilor lui. El nu a mai stat pe gânduri: „Și a coborât și s-a scufundat de șapte ori în Iordan, după cuvântul omului lui Dumnezeu” (2 Împărați 5.14a). Trebuie să fi fost foarte greu pentru el să se smerească așa de mult înaintea subordonaților lui. El trebuia să coboare din carul lui înalt, să se dezbrace și să se scufunde în Iordan. Dar a făcut-o; nu a mai rămas nimic din mândria lui și din noblețea lui. În afară de aceasta, el a făcut-o nu numai să fie pe placul slujitorilor lui. El nu numai a ascultat de ei, ci el a ascultat de cuvântul omului lui Dumnezeu, așa cum spune versetul nostru. El a ascultat de Dumnezeu.

Aceasta este o ilustrare frumoasă a drumului răscumpărării. Noi trebuie să devenim conștienți înaintea lui Dumnezeu de starea noastră decăzută, de natura noastră păcătoasă, de starea noastră nevindicabilă. Noi trebuie să ne smerim înaintea Lui și să coborâm de pe „carul înalt” al mândriei noastre naturale și al sentimentului valorii proprii. Noi trebuie să urmăm drumul

pe care El ni-l arată în Cuvântul Său. Mijlocul divin este, că noi ne mărturisim păcatele, ne dezbrăcăm de omul vechi și coborâm în râul morții. Cu alte cuvinte, prin credință noi trebuie să ne facem una cu Hristos, care a murit pentru păcatele noastre. Nu este o altă posibilitate să devii salvat și curățit, să primești viață nouă. „Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine”, spune Domnul Isus (Ioan 14.6).

Naaman a fost ascultător și s-a scufundat de șapte ori în Iordan. Numele Iordan înseamnă „cel care curge în jos”. Râul izvorăște între Liban și muntele Hermon, și se varsă în Marea Moartă, care este mult sub nivelul mării. Acesta este un tablou minunat despre moartea lui Hristos, pentru care El a coborât din înălțimea cerului și s-a făcut pe Sine nimic. El S-a smerit și a fost ascultător până în moarte. Numărul șapte vorbește despre desăvârșire. Naaman trebuia să se scufunde de șapte ori în Iordan. El trebuia să se scufunde complet. Nimic din omul vechi nu putea rămâne. Așa suntem noi credincioșii îngropați cu Hristos prin botezul pe moartea Sa. Am fost făcuți una cu El în asemănarea morții Sale (Romani 6.4,5).

Dar Naaman nu a rămas în „mormântul apei”. Total schimbat s-a ridicat din apă: „Și carnea lui s-a făcut din nou cum este carnea unui copil mic, și el a fost curat” (2 Împărați 5.14b). Aceasta este o imagine despre viața nouă, pe care noi am primit-o ca și creștini credincioși. Noi nu numai am murit cu Hristos, ci și am înviat cu El la o viață nouă.

O binecuvântare înșeptită

Această parte a textului (versetul 14b) aruncă lumină asupra unor adevăruri ale Noului Testament. Mai mult sau mai puțin la împlinire am ajuns la șapte puncte. „Botezul” lui Naaman în Iordan ilustrează că:

1. noi am fost curățiți de păcatele și de nedreptățile care erau asupra noastră și care ne murdăreau în ochii unui Dumnezeu sfânt (Ioan 13.10; Evrei 10.22; 1 Petru 1.22);
2. noi am fost eliberați de puterea păcatului, care ne-a ruinat și care se răspândea ascuns în viața noastră (Romani 8.2);
3. noi am fost născuți din nou (Ioan 3.3,5);
4. am fost făcuți vii împreună cu Hristos (Efeseni 2.5; Coloseni 2.13);
5. dacă cineva este în Hristos, el este o făptură nouă; ce este vechi a trecut (2 Corinteni 5.17; Tit 3.5);
6. noi ne-am dezbrăcat de omul vechi și ne-am îmbrăcat cu omul nou (Galateni 3.27; Efeseni 4.22-24; Coloseni 3.9,10);
7. începând de acum noi umblăm în noul vieții (Romani 6.4).

Aici se arată de asemenea, că Sfânta Scriptură vorbește despre curățire și nicidecum de vindecarea leprosului. Păcatul ne face la fel de necurați înaintea lui Dumnezeu, care este prea curat, ca să vadă păcatul. Făgăduința profetului era: „... și vei fi curat” (versetul 10b). În concordanță cu aceasta citim aici: „(...) și el a fost curat” (versetul 14b). Noi, ca ucenici ai lui Hristos, suntem „în totul curați” (Ioan 13.10).

Întrebări

- (1) Ești tu dispus să te smerești înaintea lui Dumnezeu?
- (2) Te-ai făcut tu una prin credință cu Hristos în moartea și în învierea Sa, și ai exprimat tu aceasta prin botez?
- (3) Umblă tu în noul vieții?

4. Umblarea în noul vieții

Versete călăuzitoare: 2 Împărați 5.15-19

2 Împărați 5.15-19: *Și s-a întors la omul lui Dumnezeu, el și toată suita lui, și a venit și a stat înaintea lui și a spus: „Iată, acum cunosc că nu este Dumnezeu pe tot pământul, decât în Israel; și acum primește, te rog, un dar de la robul tău“. Și el a zis: „Viu este Domnul înaintea căruia stau, că nu voi primi!“ Și a stăruit de el să-l ia, dar el a refuzat. Și Naaman a zis: „Dacă nu, te rog, să se dea robului tău din pământul acesta cât pot duce doi catâri; pentru că robul tău nu va mai aduce de acum ardere-de-tot și jertfă altor dumnezei, ci numai Domnului. În lucrul acesta să ierte Domnul pe robul tău: când stăpânul meu intră în casa lui Rimon, ca să se închine acolo, și se sprijină de mâna mea, mă închin și eu în casa lui Rimon: Domnul să ierte pe robul tău, te rog, în lucrul acesta, când mă închin eu însumi în casa lui Rimon“. Și el i-a zis: „Mergi în pace“. Și a plecat de la el o bucată de drum.*

În acest al patrulea capitol ne ocupăm cu Naaman, după ce el a fost curățit, cum el voia să slujească numai Dumnezeului lui Israel. Aceasta este o lecție importantă pentru noi, căci ca și creștini credincioși dorim să slujim Dumnezeului adevărat și viu și să-L onorăm.

Viața nouă a lui Naaman de recunoștință

Cum a reacționat Naaman la vindecarea și curățirea lui? El s-a întors înapoi la Elisei cu intenția să-i dovedească recunoștința lui (2 Împărați 5.15a). În privința aceasta el este exact așa ca samariteanul din Luca 17.11-19: de asemenea un străin, care s-a întors înapoi ca să mulțumească lui Dumnezeu, după ce el a fost curățit de lepra lui. Noi ar trebui ca răscumpărați ai Domnului să facem la fel. Ar trebui să cădem la picioarele Răscumpărătorului nostru și să-L omagiem pentru răscumpărarea noastră.

După întoarcerea noastră la Dumnezeu ar trebui să arătăm o ascultare nouă. Vedem un model despre aceasta aici. Nu rămăsese nici o urmă de mândrie în Naaman, atunci când s-a întors înapoi la omul lui Dumnezeu, el și însoțitorii lui. El nu a rămas șezând pe carul lui, așa cum a făcut la prima întâlnire, ci a intrat în casa profetului. Foarte smerit a vorbit despre sine însuși ca rob al lui Elisei: „Iată, acum cunosc că nu este Dumnezeu pe tot pământul, decât în Israel; și acum primește, te rog, un dar (sau: „binecuvântare“) de la robul tău” (2 Împărați 5.15b).

Naaman venise ca să cunoască pe Dumnezeul adevărat, pe Dumnezeul lui Israel, Creatorul cerului și al pământului. El a cunoscut că toți ceilalți dumnezei erau idoli, total lipsiți de putere ca să salveze (compară cu Isaia 45.20). El voia să arate recunoștința sa lui Dumnezeu și de aceea a oferit un dar lui Elisei. Aceasta a avut loc cu intenție bună, dar el a trebuit să învețe

că harul lui Dumnezeu este pe deplin gratis. Acest principiu este valabil și pentru noi la fel. Noi nu putem plăti nimic pentru răscumpărarea noastră. Răscumpărarea în Hristos este gratuită. Adevărata binecuvântare vine numai de sus, ea vine de la Tatăl luminilor (Iacov 1.17).

De aceea profetul respinge cu hotărâre o răsplătire. El era numai un slujitor al Dumnezeului viu și nu putea primi nimic pentru minunea vindecării lui Naaman. Cu toate că acesta a insistat ca Elisei să primească ceva, Elisei a rămas la refuzul lui (2 Împărați 5.16). Acest principiu este valabil și pentru noi astăzi: „fără plată ați primit, fără plată dați” (Matei 10.8). Este un fel greșit de gândire să presupui că evlavie ar fi o sursă de câștig (1 Timotei 6.5). Ghehazi însă era un om care părăsise drumul adevărului, așa cum vom vedea.

Viață trăită în prezența lui Dumnezeu

Inima lui Naaman era într-o stare bună. Nu era nici o îndoială, el voia să slujească Dumnezeului lui Israel. Cu toate că el nu a putut plăti profetului nimic pentru curățirea lui, putea totuși să-l întrebe unele lucruri. Naaman voia cu adevărat să înceapă o viață nouă. Aceasta este adevărat și pentru noi, căci după ce am fost aduși la viață nouă cu Hristos, ar trebui să umblăm în faptele bune, pe care Dumnezeu le-a pregătit dinainte (Efeseni 2.10). Naaman avea dorința următoare: „Dacă nu, te rog, să se dea robului tău din pământul acesta cât pot duce doi catâri; pentru că robul tău nu va mai aduce de acum ardere-de-tot și jertfă altor dumnezei, ci numai Domnului.” (versetul 17).

Aici avem o dovadă clară a transformării lui, un rod frumos al vieții noi, pe care el a primit-o. Dacă ne-am întors de la idoli la Dumnezeu, dorim ca începând din momentul acesta să slujim numai Dumnezeului cel viu și adevărat (compară cu 1 Tesaloniceni 1.9). Și noi ar trebui să slujim conform voii Lui revelate, pe o bază care corespunde sfințeniei Sale – așa cum dorea și Naaman, să-I slujească pe o bază curată.

Probabil din această încărcătură de pământ el a făcut „un altar de pământ” pentru Domnul și a jertfit pe el jertfe de ardere de tot și jertfe de pace (Exodul 20.24). Patriarhii lui Israel au procedat în același fel. Ei au construit deseori un altar, așa cum vedem în cartea Geneza. Slujba pentru Dumnezeul adevărat are influență asupra închinării personale aduse de noi, asupra umblării personale, dar și asupra închinării noastre comune. Avem noi un astfel de altar, unde chemăm Numele Domnului nostru?

Ca și creștini credincioși avem un altar, așa cum ne spune clar Evrei 13.10. Acesta nu este un altar din pământ în sensul adevărat al cuvântului, sau un altar de aramă sau de aur, ci este un altar în sensul simbolic al cuvântului. Noi avem un loc, unde întâlnim pe Dumnezeu, sau exprimat mai bine, chiar o Persoană, prin care noi ne apropiem. Hristos Însuși este centrul adorării noastre, și prin El avem intrare la Dumnezeu și îndrăzneală de a intra în Locul Preasfânt (Evrei 10.19; 13.15). Slujim noi lui Dumnezeu cu inimă recunoscătoare, personal și împreună cu alții? Ne apropiem noi de El ca preoți? Aducem noi lui Dumnezeu o jertfă de laudă, aceasta este rodul buzelor care mărturisesc Numele Lui? Îi plătim noi tribut pentru marea Lui răscumpărare? Ne este clar, că răscumpărarea noastră o datorăm exclusiv Lui?

Viață fără compromise lumești

Dar aici mai vedem ceva. O astfel de viață în prezența lui Dumnezeu va aduce cu siguranță cu sine și greutatea; noi nu putem sluji lui Dumnezeu și lumii. Oamenii din jurul nostru acceptă compromise. Naaman avea și el o astfel de problemă. El a fost imediat conștient de aceasta și a mărturisit sincer totul lui Elisei (2 Împărați 5.18). Stăpânul lui, împăratul Siriei, va rămâne probabil un slujitor la idoli. Dacă va trebui ca el să intre în templul idolilor, ca slujitor pe a cărui mână se rezema împăratul (compară cu 2 Împărați 7.2), îl va ierta Domnul, dacă în achitarea de obligațiile, pe care le avea, se va pleca înaintea lui Rimon¹?

El nu a primit un răspuns complicat. Profetul a spus simplu: „Mergi în pace” (2 Împărați 5.19). Aceasta nu înseamnă, că Elisei numește bun mersul pe două rânduri de șine. Era imposibil să slujești și lui Dumnezeu și lui Rimon, chiar dacă ultima slujire era numai din tradiție. Dumnezeu nu vrea ca un credincios să stea în legătură cu idoli (1 Corinteni 10.14-22). Însă El va înlătura această greutate la timpul Său și în felul Său. Elisei era convins de aceasta, și de aceea putea să liniștească conștiința lui Naaman. Naaman a putut să meargă cu bucurie pe drumul său, așa cum se spune așa de frumos despre famenul etiopian (Faptele apostolilor 8.39). Nimeni nu-i putea lua pacea, pe care el o găsisese.

Acesta era un sfat înțelept. Oamenii, care tocmai s-au întors la Dumnezeu, nu trebuie împovărați cu o listă lungă de reguli și prescripții. Ei trebuie să învețe, să umble în credință. Dumnezeu Însuși îi călăuzește pe cărările dreptății din pricina Numelui Său, și el le va ajuta, le va rezolva problemele.

Întrebări

- (1) Ești recunoscător pentru răscumpărarea ta?
- (2) Ai și tu un altar, ca să adori pe Domnul (compară cu Evrei 13.10)?
- (3) Este viața ta nouă ca creștin credincios fără compromise lumești?

5. Sfârșitul lui Ghehazi

Versete călăuzitoare: 2 Împărați 5.20-27

2 Împărați 5.20-27: *Și Ghehazi, slujitorul lui Elisei, omul lui Dumnezeu, a zis: „Iată, stăpânul meu a cruțat pe Naaman sirianul și n-a luat din mâinile lui ce a adus; viu este Domnul, voi alerga după el și voi lua ceva de la el“. Și Ghehazi a alergat după Naaman. Și, când l-a văzut Naaman alergând după el, a sărit din car în întâmpinarea lui și a zis: „Pace?“ Și el a zis: „Pace! Stăpânul meu m-a trimis, zicând: «Iată, au venit la mine tocmai acum, din ținutul muntos al lui Efraim, doi tineri dintre fiii profeților; dă-le, te rog, un talant de argint și două schimburi de haine»“. Și Naaman a zis: „Învoiește-te să iei doi talanți“. Și a stăruit de el și a legat doi talanți de argint în doi saci cu două schimburi de haine și le-a pus pe doi dintre slujitorii săi și le-au purtat înaintea lui. Și, când a venit la deal, le-a luat din mâna lor și le-a strâns în casă; și a dat drumul oamenilor și ei au plecat. Și a intrat și a stat înaintea*

¹ Rimon era dumnezeul sirienilor și dumnezeul asirian al tunetului. El înseamnă același lucru ca Hadad, din care era derivat numele Ben-Hadad. Uneori se întâlnesc ambele nume combinate, ca de exemplu Hadadrimon (Zaharia 12.11).

stăpânului său. și Elisei i-a zis: „Dincotro, Ghehazi?” Și el a zis: „Robul tău n-a fost nicăieri“. Și Elisei i-a zis: „N-a mers inima mea cu tine când s-a întors omul din carul său în întâmpinarea ta? Este timp de luat argint și de primit haine, și măslini și vii, și oi și boi, și robi și roabe? Lepra lui Naaman se va lipi de tine și de sămânța ta pentru totdeauna“. Și a ieșit dinaintea lui lepros, alb ca zăpada.

După ce am văzut cum a fost curățit Naaman și cum și-a dedicat viața lui Dumnezeu, ne îndreptăm atenția spre sfârșitul tragic al lui Ghehazi. Aceasta este o atenționare serioasă adresată creștinilor cu numele.

Lăcomia lui Ghehazi

Sfârșitul capitolului constituie perechea întunecată a relatării despre curățirea lui Naaman. Lăcomia lui Ghehazi se deosebea mult de lepădarea de sine a lui Elisei. Minciuna slujitorului stă în mare contrast cu sinceritatea stăpânului lui. Vedem aici cum Dumnezeu verifică inima și rărunchii (Psalmul 7.9; Ieremia 11.20). El judecă gândurile și simțirile inimii (Evrei 4.12). El aduce la lumină chiar și ce este ascuns și descoperă sfaturile inimii (1 Corinteni 4.5). El are puterea să dea pe față pe cei fățarnici. El știe totul. Așa auzim aici ce gândea Ghehazi și planurile, pe care el le născocea (2 Împărați 5.20). El credea că secretul lui va rămâne ascuns. El nu a ținut seama de Dumnezeul viu. Ce evaluare greșită, ce rătăcire, să gândească, că el ar putea abuza de poziția și autoritatea omului lui Dumnezeu fără să aibă parte de consecințe grave.

Ghehazi, mânat de dorința după bani și bunăstare, a căzut dintr-un păcat în altul. Este o listă tristă de minciuni păcătoase și înșelăciune, o desconsiderare a stăpânului său și abuz de autoritatea acestuia. Realmente, dragostea de bani este o rădăcină a tuturor relelor (1 Timotei 6.10). Și lăcomia nu este altceva decât slujire la idoli (Coloseni 3.5). Ghehazi a avut chiar curajul să jure pe Dumnezeu, că el va alerga după Naaman și va lua ceva de la el: „(...) viu este Domnul.” Ce jurământ pe față, fals. Ghehazi s-a dat evlavios, dar curând a fost demascat. Slujitorul profetului nu a avut nici un respect față de acțiunile stăpânului său. Pentru el era de neînțeles că stăpânul său l-a ajutat necondiționat pe acest sirian, pe dușmanul lui Israel. Se pare că el nu acordă nici o importanță faptului că Naaman venise să cunoască pe Dumnezeul lui Israel și să învețe să trăiască din har. Ar fi păcat să piardă o astfel de ocazie favorabilă. A fugit repede după Naaman, ca să repare această omisiune. Naaman a văzut pe cineva fugind după el. A sărit din carul său și a întrebat îngrijorat: „Pace?” (2 Împărați 5.21). Ghehazi avea minciuna pregătită. Doi profeți (săraci) veniseră la Elisei. Întrebarea era, dacă ei ar putea primi câte un talant de argint și haine de schimb. Naaman era bucuros să poată totuși arăta recunoștința lui pe acest drum, și a dat o cantitate dublă de argint, decât a fost rugat. Cu ajutorul robilor lui Naaman Ghehazi a dus totul pe deal în apropierea casei lui Elisei. Aici s-a despărțit de oameni și a dus comoara într-un loc sigur.

Întâlnirea lui Ghehazi cu Elisei

Ca și cum nu ar fi fost nimic, Ghehazi a intrat și a stat înaintea stăpânului său. S-a dat a fi un slujitor credincios. Elisei i-a pus o întrebare lămuritoare: „Dincotro, Ghehazi?” (2 Împărați 5.25a). Astfel de întrebări străpungătoare sunt caracteristice pentru Scriptură. În cartea

Geneza, de exemplu, sunt trei întrebări esențiale pentru oricine: „Unde ești?”, „Ce ai făcut?”, „De unde vii și unde te duci?” (Geneza 3.9; 4.10; 16.8).

Cu o ultimă minciună Ghehazi a încercat să acopere înșelătoria lui: „Robul tău n-a fost nicăieri” (2 Împărați 5.25b). După aceea urmează demascarea. Dumnezeu a descoperit lui Elisei adevărul. El a văzut ce s-a petrecut: „N-a mers inima mea cu tine când s-a întors omul din carul său în întâmpinarea ta?” (2 Împărați 5.26a). Elisei a mai pus o ultimă întrebare cercetătoare: „Este timp de luat argint și de primit haine, și măslini și vii, și oi și boi, și robi și roabe?” (2 Împărați 5.26b). Însă Ghehazi a gândit că era o ocazie deosebită să-și facă o viață nouă. Și astăzi sunt mulți credincioși ușor influențabili prin bunăstarea materială!

Dar dacă din această întrebare facem o aplicare ceva mai liberă, vedem că Ghehazi nu a recunoscut natura adevărată a zilelor în care el trăia. El nu a recunoscut că era un timp în care judecata stătea gata să înceapă (compară cu Luca 12.56). El nu a înțeles, că era mai bine să trăiască împreună cu omul lui Dumnezeu în rușine, decât în bunăstare. Dar cum este cu noi? Observăm noi, că trăim în ultimele zile? Cunoaștem noi timpurile, ca să știm ce trebuie să facă Israel (1 Cronici 12.32)? Dorim noi să fim slujitori credincioși ai Domnului, care așteaptă venirea Lui?

O pedeapsă

Ghehazi a fost pedepsit pe drept cu boala de care Naaman a fost vindecat. Deoarece el și-a însușit pe nedrept argintul lui Naaman, el a primit și boala lui. În continuare era o judecată colectivă (compară cu Iosua 7.24; Daniel 6.25). Lepra se va lipi de el și urmașii lui pentru totdeauna (2 Împărați 5.27a).

După aceea Ghehazi a părăsit casa lui: „Și a ieșit dinaintea lui lepros, alb ca zăpada” (versetul 27b; compară cu Exodul 4.6; Numeri 12.10). Marcat de boala sa, „a ieșit de la el”. Era imposibil pentru el din punct de vedere moral să rămână în apropierea lui Elisei, cu toate că el putea fi declarat curat conform legii leprosului (Leviticul 13.13).

Această pedeapsă aspră era în concordanță cu gravitatea păcatului:

- (1) El nu a ținut seama de faptul că iubirea de bani este o rădăcină a tuturor relelor.
- (2) El a cedat poftelor lui carnale (bani și bunăstare).
- (3) El a desconsiderat autoritatea omului lui Dumnezeu înaintea lui Naaman.
- (4) El a mințit pe profet.
- (5) El a disprețuit harul lui Dumnezeu față de păgâni.
- (6) El nu a arătat înțelegere pentru timpul în care trăia.

Dar cât de îngrozitor este pentru cineva, care a trăit așa de aproape de Elisei, să plece în felul acesta din prezența profetului! Nu știm, dacă el l-a mai văzut vreodată. Aceasta este o atenționare serioasă pentru cei care mărturisesc că sunt creștini, pentru toți care sunt familiarizați cu Hristos, Omul lui Dumnezeu, dar pe care nu-L cunosc cu inima. Sfârșitul lui Ghehazi ne lasă să ne gândim la ceea ce Pavel, un profet nou-testamental, a scris credincioșilor din Corint, care mărturiseau că ei cunosc pe Domnul. „Dacă cineva nu-L iubește pe Domnul Isus Hristos, să fie anatema (blestemat); Maranata [remarcă: Domnul vine sau să vină]!” (1 Corinteni 16.22). Astfel de persoane trebuie să sufere pedeapsă veșnică, pierzare veșnică de la fața Domnului, și de la gloria puterii Sale (2 Tesaloniceni 1.9).

Întrebări

- (1) Te-ai verificat vreodată, dacă ești un credincios adevărat (compară cu 2 Corinteni 13.5)?
- (2) Recunoști tu, că ești vinovat ca Ghehazi, dacă nu te întorci cu adevărat de la idoli la Dumnezeu?
- (3) Cauți tu prezența lui Hristos, adevăratul Om al lui Dumnezeu, cu inima sinceră?

Tradus de la: *Die Heilung Naamans*
Lektionen aus 2 Könige 5, 2004